

Есе за любовта

В междуличностната любов откриваме себе си, откриваме как се променяме и към какво се стремим

Л

Текст: Драгомира Никова

Любовта, тази екзистенциална несъмненост, е нещо толкова живо и променливо, че в нея човек чрез допира си с другия постоянно намира и преоткрива себе си. Всяка личност по природа е противоречива и това я утвърждава като проблематична. Нейната проблематичност обаче не отхвърля наличието на ценности. Но как да свърже човек ценностите в себе си, за да разреши проблемите си, да обедини противоречивата си природа така, че да бъде удовлетворен, полезен и щастлив.

Човек живее в организирано общество, където не може да съществува сам заради самия себе си, не може да живее всякога изолиран от цялото, понеже така загива. Човек неизменно стига съществено до себе си чрез другите. Нужни са определени видове отношения, чрез които да се сбlijим с другите, да ги опознаем, за да разгадаем и нас самите.

Чисто философски човек може да навлезе съществено в природата си, като осъзнава “какво Е”, при което се постига потенциално това, което сам ще направи от себе си. Ние се изграждаме, защото сме изначално свободни, но свободата ни е свързана със света на другите, с отговорности. Всеки отделен аз е част от другостта, но той е свободен да избира как да се свърже с другите, каква да е връзката му с тях. Всяка личност има своя индивидуалност, която има нужда да утвърди и покаже себе си, затова другите са ѝ изначално необходими. Ако не намери точната другост, то тя (индивидуалността) остава неразбрана и се отчуждава поради нарушаване на връзката между нея и другостта. Самотата от своя страна е особена форма на отношения на Личността със самата себе си, в която също се опознаваме, но чрез която се дистанцираме от всичко външно в лицето на всяко друго.

Истината е, че всеки се нуждае от разбирането на другите, от внимание и признаване на собствената му индивидуалност като значимост. Един от начините, по които личността свободно се изявява и утвърждава себе си, докато твори отношения и признава значението и на другия, е ЛЮБОВТА.

Твърде многоаспектна и разнообразна е сферата на междуличностната любов, но категорично може да се каже, че отношенията между мъжа и жената са основният извор на антиномии. Мъдростта на тези отношения винаги е вплетена в противоречия, от които можем да излезем само когато се единяваме /т.е. когато двама души започнат да се мислят като едно/. Тези противоречия произтичат от различията в характерите на двата пола и са съвсем естествени.

Всеки индивид носи своята уникалност, която често кара хората да се дистанцират поради различията си, но това, което обединява всички, е нуждата да бъдеш обичан. Разбира се, в душевно-телесния облик на мъжа и жената има и прилики, и отлики, които в отделния индивид са комбинирани в различна

степен. Именно в любовта двата пола с всичките си противоречия намират своята уникална съвместимост.

Любовта между мъжа и жената е изключително инертна, тя се охранява от движението и активността. Тя изисква преодоляване на препятствия и съпротивления, нейният мотив всъщност е да съедини противоположностите. Любовта е също така вътрешно обвързана с волята, тя е целеполагаща, мотивираща желанията ни, мобилизираща силите ни и самоестествено насочва отделния субект към реализиране на любовта. Парадоксално изглежда това единство на противоположности в лицето на мъжа и жената, но то е факт. Една древна индуска легенда доказва това. Тя разказва: Бог Тваштри създаде най-напред мъжа и го оставил да живее на земята сред птици и зверове. Но първият човек страдал от самота и се помолил на своя господар да му изпрати за утеха друго същество, което да го разбира. Бог Тваштри, както изглежда, имал меко и благородно сърце. Той направил от разнообразни подръчни материали жената и тя ошастливила първия мъж самотник. Обаче радостта била краткотрайна и трагедията не забързала да настъпи. Огорченият мъж само след осем дни отишъл при могъщия бог Тваштри и с мъка на душата му казал: “Господарю, какво същество си ми дал, то непрекъснато мърмори край мене и не мога да работя. То ме дразни всяка минута и прави живота ми ад. Вземи си го при тебе обратно!”

Тваштри съжалил нещастния мъж, трогнал се от неговата молба. Той взел немирната жена и набързо я настанил да живее накрай земята. След осем дни обаче мъжът пак отишъл при своя господар. Със сълзи на очи той започнал да му се моли: “Господарю, не знам какво стана с мене, откакто го няма това същество, живея самотен. Радостта изчезна. Пред очите ми пада постоянно мъгла. Спомням си как това същество играеше и пееше край мене. Животът беше много приятен и весел. Дай ми обратно това същество, иначе всичко е черно.” Смилил се бог Тваштри, върнал жената на самотния мъж и отново настъпила радостта в неговото жилище. Но след няколко дни той пак трябвало да се отказва от жената. После, както по-напред, молил Тваштри да му я върне обратно. И така историята се повтаряла. Накрая мъжът отишъл при своя бог създател и му казал: “Господарю, аз съм нещастен! Разбрах, че не мога да живея нито с жената, нито без жената.”

Става ясно, че необходимостта от сближаване и обединяване е неизбежна. Хората сякаш неистово се стремят към сближаване и споделяне на общо битуване, общи интереси, стремежи, преживявания. Най-красивото противоречие, което движи света, най-реалната магия, към която се стремим, е Любовта!

Илюстрация: Юлия Ковачев
Illustration: Julia Kovatchev